

1922 - 2007

85 de ani de la înființarea primei biserici pentecostale din România

PAVEL RIVIȘ TIPEI

Președintele Culturii Creștin Pentecostal

Iubiți frați,

Cu bucurie și emoție suntem adunați astăzi la Arad, să sărbătorim 85 de ani de la înființarea primei Biserici Pentecostale din România.

Zilele de 9-10 noiembrie 2007 sunt pentru noi zile de aducere aminte, de mulțumire și de gloriificare a lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut în țara noastră, de-a lungul anilor, în viața Bisericii Pentecostale Române.

La această sărbătoare încercăm să evocăm anumite momente din istoria Bisericii Pentecostale Române, așa cum le-a prezentat Bradin Gheorghe într-un manuscris, iar Sandru Trandafir în cartea intitulată „Istoria Bisericii Pentecostale din România”, dar și din mărturiile unor frați în vârstă, care au trăit acele vremuri ale începutului, sau ale unor frați ai căror părinți au fost folosiți direct de Dumnezeu atunci când Biserica Pentecostală s-a născut și în țara noastră.

Suntem în asertimentul psalmistului care spune: „Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.” (Psalmul 78.3-4)

**„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, și minunile pe care le-a făcut.”
Psalmul 78:3-4**

(continuare în pag. 4)

Instantaneu de la serviciul divin omagial de la Sala Sporturilor din Arad

(urmare din pag. 3)

Din punct de vedere istoric, viața Bisericii Penticostale din România se împarte în trei perioade:

- **I Penticostalismul primar** (anul 50 d. Hr. - 1944)

- **II Penticostalismul clasic** (anul 1944 - 1989)

- **III Penticostalismul post-revoluționar** (1989 - prezent) sau neopenticostalismul.

Indiferent de perioada istorică la care ne referim, afirmăm că mișcarea penticostală română este:

AUTOHTONĂ (nu este importată de la americani, nemți, norvegieni sau ruși, ci este **LUCRAREA LUI DUMNEZEU PRIN DUHUL SFÂNT** pentru acest ținut din lume, drag nouă, **ROMÂNIA**).

UNITARĂ (chiar dacă izvoarele scrise mărturisesc despre unele locații de pornire a penticostalismului primar sau clasic, considerăm că Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, a făcut și face lucrarea unitar).

AUTOCEFALĂ (una singură, cu întreaga conducere administrativă și organizatorică în România).

I. PENTICOSTALISMUL PRIMAR ÎN ROMÂNIA

Noi vorbim de o perioadă de 85 de ani de la înființarea primei biserici penticostale în România, la Păuliș, județul Arad, în 10 septembrie 1922, dar începuturile penticostale au avut loc mult mai devreme.

Istoricul eclesiastic Eusebiu Panfilius și Teofilus de Antiohia ne spun că urmare a coborârii Duhului Sfânt la Rusalii, biserica s-a format și s-a întărit la Ierusalim și în jurul acestuia. În anul 49-50 d.Hr. a avut loc un Conciliu Bisericesc Apostolic având ca temă porunca Domnului Isus: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20).

Acolo, la acel Conciliu, s-a tras la sorț unde să meargă fiecare dintre apostoli, iar apostolului Andrei, fratele lui Petru, i-a revenit Scytia Minor (Dobrogea).

Andrei l-a însoțit, mai întâi, pe Petru, în Asia Mică, apoi a trecut în Peninsula Balcanică, pe

teritoriul Turciei de azi, ajungând în anul 51 d.Hr. în Scytia (Dobrogea), unde s-a oprit pentru un timp. Eusebiu spune că din Scytia, apostolul Andrei și-a continuat călătoria în sudul Rusiei de azi, apoi s-a întors în Grecia, consolidând comunitățile creștine înființate de Pavel din Tars și ajungând până în orașul grecesc Patras. Acolo a murit răstignit pe o cruce în forma de X.¹

Apostolul Andrei nu a fost catolic, nici ortodox, dar penticostal sigur a fost, pentru că era botezat cu Duhul Sfânt!

Mult înainte de anul 1922 au fost anumite focare penticostale în țara noastră, dar meritul lui Bradin Gheorghe a fost acela că în 10 septembrie 1922 a organizat prima biserică penticostală, iar apoi și altele.

În anul 1911, în localitatea Vicovu de Sus, din județul Suceava, se mută un credincios penticostal din Ucraina, din localitatea Pătrăuții Strujinețului. Numele lui era Gheorghe Păduche. Acest creștin era botezat cu Duhul Sfânt, vorbea în limbi și a organizat anumite grupuri de rugăciune.

În anul 1918 se întoarce din primul război mondial în localitatea Bilca, județul Suceava, un credincios cu numele Gavril Cârștian. În timp ce era la război, Dumnezeu l-a botezat cu Duhul Sfânt și vorbea în alte limbi și proorocea.

În anul 1919, două surori săsoaice din localitatea Dârlos, județul Sibiu, de credință baptistă (convertite de la luterani) se rugau pentru necazurile familiale a uneia dintre ele (sora Rezi). În timp ce se rugau, o stare de bucurie

Gheorghe Bradin, Pavel Bochian, Trandafir Sandru și alți slujitori, la Arad, la un curs din anul 1954.

¹ „Biserica Penticostală în Istoria Creștinismului” de Trandafir Sandru, Edit. Culturii Penticostal; „The Ecclesiastical History of Eusebiu Panfilius” Edit. Baker Book House, Michigan 1974, p. 82; „Ogorul Domnului” de F.V. Faraar, Editura Marii Britanii 1932; (traducere din limba franceză de Nicodim, Mitropolit al Moldovei 1938).

deosebită a venit peste ele și au început să se roage cu putere, amândouă deodată, fără să înțeleagă limba în care se rugau. Se pare că la trei luni, în același an, fenomenul s-a repetat într-o altă conjunctură. Cea care le-a explicat fenomenul și le-a dat lămuriri a fost o soră pentecostală venită din America.

La Solca, în județul Suceava, în anul 1920, era un frate cu numele Toader Daneliuc, care se ruga cu putere și de multe ori cei ce-l ascultau nu înțelegeau ce spune (el era botezat cu Duhul Sfânt și vorbea în alte limbi).

Prima Biserică Pentecostală Română

O familie modestă de țărani săraci din comuna Păuliș, Bradin Gheorghe și Persida, a fost folosită de Dumnezeu pentru a scrie o pagină nouă în istoria trezirilor spirituale din țara noastră.

Dacă au fost focare pentecostale și botezuri cu Duhul Sfânt încă din 1911, familia Bradin a avut meritul de a lupta pentru înființarea primei biserici pentecostale române, iar apoi pentru dezvoltarea mișcării pentecostale în țara noastră și recunoașterea ei din punct de vedere juridic.

În anul 1921, prin intermediul românilor stabiliți în Statele Unite, acestei familii i-a parvenit știrea că acolo există o mișcare religioasă bazată pe reactualizarea doctrinelor creștine cu privire la botezul cu Duhul Sfânt și vindecări divine. În vremea aceea, acolo se bucura de un mare renume evanghelistă Aimee Semple McPherson din Los Angeles, care a devenit ulterior întemeietoarea organizației pentecostale „International Church of the Four-square Gospel” cu sediul la Los Angeles.

Soția lui Gheorghe Bradin era bolnavă de mai multă vreme și neputând găsi vindecare pe

Pavel Bochian și Gheorghe Lela la Șoimoș, județul Arad, 1980.

cale medicală, nu îi mai rămăsese decât nădejdea în Dumnezeu. Vestea că există posibilitatea vindecării prin credință a venit la timp, ca o rază de lumină în mijlocul întunericului suferințelor.

În anul 1921, Pernevan Petru din comuna Păuliș, care revenise din emigrație, a primit o scrisoare de la un prieten cu numele Constantin Sida. Această scrisoare, printre altele, spunea: „Frate Petre, îți mai aduci aminte când ai fost aici și ai fost cu noi la „Memorial Hall”; ai văzut cu ochii dumitale cum Dumnezeu vindeca prin sora aceea tot felul de boli de care erau cuprinși cei ce veneau la ea, crezând... Noi, după ce a plecat de aici sora aceea, am căutat după frații care țin de ea, am început să mergem cu ei la rugăciune, și Domnul ne-a botezat cu Duhul Sfânt pe șapte suflete...”

Familia Petru Andraș din Păuliș, în luna mai 1922, a primit de la rudele lor din S.U.A o broșură tradusă în limba română intitulată „Adevărul Biblic”, care printre altele trata problema primirii botezului cu Duhul Sfânt și a vindecării bolilor prin credință. Această broșură a ajuns și în mâinile familiei Bradin. Scrisoarea și broșura de mai sus au întărit credința soților Bradin

într-un Dumnezeu care poate vindeca orice fel de boală.

În luna iunie 1922, familia Bradin a fost cercetată de Domnul Isus. În timpul rugăciunii, la clipeala ochiului, sora Persida Bradin a fost vindecată „fără să vină sora care avea darul vindecărilor, ci numai prin credința în Isus Hristos și în rănilile Sale.”

Gheorghe Bradin, adresându-se celor care au tipărit broșura „Adevărul Biblic” din orașul Cleveland, a cerut lămuriri suplimentare cu privire la învățătura cuprinsă în ea. La începutul lunii iunie 1922, a primit o scrisoare mai lungă de la Pavel Budeanu, un român emigrat în S.U.A. În felul acesta s-a legat între cei doi o bună colaborare. Primind lumină deplină asupra învățăturii biblice, în ziua de 10 septembrie 1922, familia Bradin a constituit prima biserică pentecostală la locuința lor din comuna Păuliș, județul Arad.

Până la sfârșitul anului, numărul credincioșilor a atins cifra de 30 de persoane. La scurtă vreme, în imediata apropiere a luat ființă a doua biserică, în comuna Cuvin, județul Arad.

În data de 3 iunie 1923, în comuna Șiclău, județul Arad,

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

fratele Bradin Gheorghe a fost botezat cu Duhul Sfânt. În același an au primit botezul Duhului Sfânt opt suflete.

Prima care a fost botezată cu Duhul Sfânt a fost o soră din Cuvin, cu numele Sida Semnascu, apoi a urmat sora Sida Bradin, un frate din Păuliș, și al patrulea era Gheorghe Bradin. Soții Bradin au primit Duhul Sfânt, în ziua de Rusalii, în localitatea Șiclău, județul Arad. Sora Sida Bradin, după botezul cu Duhul Sfânt, avea vedenii și proorocea.

Până la finele anului 1923 erau biserici în Păuliș, Cuvin, Arad – Micalaca, Măderat, Pântocota și Șoimoș, toate din județul Arad.

În anul 1924, Pavel Budeanu face o vizită în România. Fratele Budeanu era plecat în America din anul 1908, a primit credința penticostală în 1914, iar în anul 1923 a fost ordonat ca pastor. Cu ocazia vizitei în România, în 1924, îl ordonează ca pastor pe fratele Gheorghe Bradin, care fusese ordonat ca diacon în timpul cât a fost la bapțiști și tot în același an are loc primul botez în apă în râul Mureș, în noaptea de 16 octombrie 1924, orele 23.

După anul 1924, numărul bisericilor a luat o amploare deosebită și nu s-a mai putut păstra ordinea înființării lor.

Alături de fratele Bradin Gheorghe, erau lideri deosebiți Dumitru Stoi, Olaru Mihai și Gavra Ilie din Șoimoș – Lipova, iar ceva mai târziu li se va alătura și Urlea Gheorghe din Arad–Micalaca.

În anul 1925 apar primii penticostali în județul Mureș, unde predicau frații Pădureanu Mihail și Măriuța Iacob. Ambii frați au fost ordinați de către fratele Bradin Gheorghe.

Prima biserică între Cluj și Târgu Mureș ia ființă la Valea

Surorile Neta Elena, Sida Bradin, Florița Borlovan și Tisler Maria în fața Bisericii Penticostale din Păuliș, în anul 1972, la jubileul de 50 de ani

Largă, iar în anul 1927 se înființează și biserica din Frata, unde fratele Bradin Gheorghe îl ordonează ca pastor pe fratele Moldovan Ioan.

În anul 1927, doi misionari americani de origine maghiară, cu numele Raroha Imre și Lerr Ianoș, întreprind călătoriile misionare în partea vestică a țării noastre. Ei au bătut cu pasul zona Banatului și a Crișanei, ajungând până la Satu Mare. În urma activității lor misionare iau ființă în aceste zone grupuri penticostale de origine maghiară, printre care și biserica „Apele Vii” din Timișoara, iar pastor a fost ales fratele Kovacs Ianoș, venit de la bapțiști.

DEZLĂNȚUIREA PRIGOANEI

În anul 1927 s-au dezlănțuit prigoane deosebite împotriva bisericii penticostale române, abia născută. Extinderea credinței penticostale a înfuriat la culme autoritățile eclesiastice ale vremii și acestea au cerut jandarmeriei să-și facă „datoria” extirpând aceste cuiburi „eretice”.

În localitatea Radna, județul Arad, jandarmii îi surprind pe credincioșii din comuna Șoimoș veniți la rugăciune. Între cei ce se rugau erau și doi frați din Lipova

cu numele Partenie Pera și Olaru Mihai. Cei doi sunt dezbrăcați, bătuți și maltratați cu lanțurile de la bicicletă la tălpi și schingiuiți în așa fel că după câteva zile, în luna noiembrie, Partenie Pera moare, plecând la Domnul și fiind considerat printre primii martiri penticostali români. Nu cunosc din ce motive în cărțile editate nu se pomenește nimic despre Pernevan Dumitru, care a fost bătut în așa hal încât i s-a provocat o hemoragie, iar în data de 2 august 1927, dimineața, la orele 4:45, moare în casa fiicei sale din Arad, str. Vicențiu Babeș nr.11. Ultimele lui cuvinte, spunea fiica sa, au fost: „Alături de suferința Ta, Doamne, pun și suferința mea, binecuvântează-i pe frații...” și și-a dat duhul, plecând spre cer să fie întâiul martir în cununa de slavă a Domnului, din partea Bisericii Penticostale Române.

În același an sunt arestați și trimiși în fața Consiliului de război din Sibiu și Bradin Gheorghe și Gavra Ilie, iar de acolo sunt trimiși la Timișoara.

Aici, în timp ce frații stăteau în fața instanței de judecată, unul dintre judecători i s-a adresat lui Gheorghe Bradin cu cuvintele: „Ai căutat ușa raiului și ai dat peste ușa temniței”, la care fratele Bradin, cu calmul ce-l caracteriza,

i-a răspuns: „Domnule judecător așa este, dar trebuie să vă spun că drumul spre rai duce pe aici”.

În anul 1928, din localitatea Birchiș, județul Arad se mută în Timișoara Izbașa Alexandru, care devine pastorul unei importante biserici din acest oraș. Alături de Kovacs Ianoș și Izbașa Alexandru a mai lucrat în Timișoara, ca pastor, la început, și Dincă Ciolac.

În Moldova de sud și nord-estul Valahiei, credința penticostală a fost propovăduită de Borlovan Solomon din Arad, care a fost mutat acolo cu serviciul în anul 1928. Prin el s-au convertit la penticostali Mihai Radu și Ioan Bodo-dea, care era pastor baptist în Brăila.

Conducătorii penticostali, Bradin Gheorghe – președinte și Stoi Dumitru – secretar general, au intervenit la pretura Radna, pentru a li se acorda libertatea garantată de constituție. Pretura a trimis dosarul la prefectura Arad, care la rândul ei l-a trimis la Ministerul Cultelor.

În anul 1924, Ministerul Cultelor interzice activitatea penticostalilor, iar în anul 1925, prin Decizia Nr. 5734 penticostalii sunt trecuți în rândul sectelor interzise de lege.

De la data emiterii deciziei de

mai sus, cele mai multe adunări penticostale se țineau noaptea, începând cu orele 21, seara, și până la orele 5 dimineața, pentru că erau urmăriți de autoritățile vremii, erau amendati, bătuți, arestați și trimiși în judecată ca și când ar fi săvârșit cele mai odioase fapte.

În ciuda valului de persecuții, numărul bisericilor penticostale române și al credincioșilor era în creștere. Această situație i-a deranjat foarte tare pe capii bisericii tradiționale, încât au determinat autoritățile să aplice credincioșilor penticostali cele mai crude pedepse.

În luna august 1926, într-una din seri, pastorii Olaru Mihai și Urlea Gheorghe, însoțiți de încă patru frați au mers la Curtici pentru a oficia acte de Cult. Au fost reclamați la secția de jandarmi de către preotul ortodox. Au fost arestați în acea seară și ținuți la secție până a doua zi, unde au fost batjocoriți și bătuți într-un mod atât de crunt, încât mai multe zile nu au putut să mănânce – înghițeau doar lapte, cu mare greutate. Unul dintre băieții lui Olaru Mihai, care este încă în viața, povestește cum în acea noapte li s-au băgat degetele în nas (ca tăurașilor) de către jandarmii urcați pe scaune, în

picioare, și au fost bătuți peste maxilare cu corpuri contondente. Bieții frați au suferit îngrozitor, se crede că maxilarul stâng al fratelui Olaru Mihai a fost fracturat și a rămas cu sechele toată viața, sechele care aveau să-i dea o notă de strălucire în plus, alături de Domnul Isus Hristos.

Între pionierii bisericii penticostale și totodată primul lucrător din județul Bihor poate fi considerat Ciuciu Pavel din Pieleu. Acesta ia legătura cu Bradin și deschide în anul 1927 prima biserică penticostală din zonă. Tot în acest an el a fost ordonat ca lucrător de Gheorghe Bradin.

Binecuvântat cu un puternic spirit misionar, Ciuciu Pavel s-a dăruit lucrării evangheliei și ajutat de frații Șorhenț Mihai, Urs Mihai, Urs Ioan și alții au plantat primul nucleu de biserică în zona Aleșdului. Astfel au fost plantate bisericile din localitățile Peștiș, Lugașul de Jos, Groși, Peștera, Bratca și Vadul Crișului.

Astfel, în anul 1929, în localitatea Peștiș, un grup de frați din biserica baptistă, format din Crețu Gavril, Negruțiu Ioan, Lucuța Simion, Costea Iosif, Crețu Maria și alții au luat legătura cu Ciuciu Pavel, după ce acesta a predicat în biserica baptistă, s-au separat și au început să se roage pentru botezul cu Duhul Sfânt.

Dumnezeu i-a ascultat și au deschis prima biserică penticostală în casa fratelui Sitan Ioan, în toamna anului 1929. La câteva luni, în anul 1930, a răsunat glasul Evangheliei transmis prin predicatori penticostali și în localitatea Lugașul de Jos. Pastorii Ciuciu Pavel și Platona Ilie au predicat la o întrunire în aer liber, și ca urmare s-au format primele grupuri de rugăciune având loc manifestările darurilor Duhului Sfânt și vindecări miraculoase. Cu îndrumarea și ajuto-

(continuare în pag. 8)

Păstori din Consiliul Bisericesc - București, 1968.

(urmare din pag. 7)

rul pastorilor Ciuciu Pavel, Platona Ilie și Șorhenț Mihai s-a constituit nucleul viitoareii biserici penticostale.

În 1932, în ciuda persecuțiilor, flacăra Rusaliilor s-a întins și în localitatea Groși, unde s-au convertit la credința penticostală un grup de 7 persoane, constituind și aici începutul unei biserici care se va dezvolta cu rapiditate.

În localitatea Bratca, în anii 1929-1930, au început să se adune primul grup de frați, care cereau în rugăciunile lor umplerea cu Duhul Sfânt, ajungând în anul 1932 la aproximativ 100 de credincioși penticostali.

Apoi s-a plantat un alt grup de biserici penticostale în zona Beiușului. Mateiaș Gheorghe din localitatea Hidișelul de Dobrești, s-a deplasat la biserica penticostala din Orvișele, în anul 1936, unde a ascultat o predică a lui Ciuciu Pavel. Cuvântul lui Dumnezeu i-a străpuns inima și el împreună cu alte două femei l-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor. Apoi, la micul grup s-au mai adăugat și alte persoane. Pentru început, și aici asistența spirituală a fost acordată de pastorul Ciuciu Pavel. Tot în această perioadă au luat ființă bisericile din Tășad, Incești, Ceișoara și Codru.

Este foarte interesant cum a lucrat Dumnezeu în localitatea Sârbi. Aici un grup de credincioși de la Oastea Domnului au cerut botezul cu Duhul Sfânt în biserica ortodoxă. Dumnezeu i-a ascultat și mulți au avut parte de experiența aceasta. Între ei a fost și fratele Silaghi Gavril, unul dintre liderii mișcării.

În Oradea, prima biserică penticostală a fost constituită de un grup de credincioși români și maghiari în 1931. În 1932, românii s-au separat și au deschis prima biserică penticostală pe strada Fluierașilor. Pastorul primei biserici penticostale române din

G. Bradin, M. Olariu și A. Izbașa în misiune, cu mijloacele de deplasare din 1928.

Oradea a fost Tivadar Petru, ordinar în 1938. Până în acest an, pastorația a fost asigurată de fratele Ciuciu Pavel.

Pastorii penticostali și conducătorii de biserici au fost persecutați aproape în tot județul și aduși la Oradea, pentru interogatoriu și arest.

În anul 1928, prin decizia 24536, penticostalii sunt în continuare trecuți în rândul sectelor interzise de lege.

În anul 1930, flacăra penticostală se aprinde și în localitățile Dobric și Negrilești, județul Bistrița. În foarte scurt timp, județul Bistrița este înțesat cu biserici penticostale, iar pastorii folosiți de Dumnezeu atunci erau: Rusu Elisei (Negrilești), Pop Ion (Poiana Ilvei), Moldovan Dumitru (Dobric) etc.

Lucrarea penticostală continua și în județul Cluj și, în mod deosebit, biserica din Câmpia Turzii era considerată ca având un avânt puternic. Pastori aici erau Bota Augustin și Pop Ioan din Ceanu Mare.

O experiență deosebită a avut loc în localitatea Maieru. La sărbătoarea Învierii Domnului (a doua zi), trei frați, împreună cu soțiile lor și mamele a doi dintre ei au fost găsiți rugându-se. Ca pedeapsă, au fost puși să încarce

pietre într-un car și în loc de animale au trebuit să tragă ei la jug. Distanța pe care au tras carul a fost de 1,5 km. La capătul drumului, în prezența a sute de oameni care priveau și îi batjocoreau, au fost obligați să se roage, iar una dintre surori a avut o descoperire: „Așa vorbește Domnul: nu vă rușinați, voi care ați tras la jug, că pe unde au călcat pașii voștri voi lucra și vor călca pașii a sute și mii de copii ai mei.” Astăzi, această biserică are 500 de membri majori, 600 aparținători și 300 plecați în diaspora.

În zona Banatului, în localitatea Oravița, fratele Izbașa Alexandru, împreună cu alți doi frați, au fost găsiți la rugăciune. Jandarmii i-au arestat, i-au maltratată bătându-i cu patul armei, iar fratelui Izbașa Alexandru i-au rupt trei coaste. Timp de trei zile nu li s-a dat să mănânce, iar apoi doi jandarmi au primit ordin să-i escorteze la Tribunalul din Timișoara.

În Oravița era o soră prorocită, sora Ciublea, și Domnul i-a vorbit zicându-i: „Scoală-te, gătește trei pâini pentru că slujitorii mei rabdă de foame.” Domnul i-a indicat și locul unde să ducă pâinile, pentru cei trei frați care treceau escortați prin acea intersecție, spre gară.

1929 - Primul număr al primei reviste pentecostale românești. De la nr. 2 se va numi CUVÂNTUL ADEVĂRULUI

În anul 1929 apare prima revistă pentecostală, intitulată „Cuvântul Adevărului”, în orașul Brăila, avându-l ca redactor pe Ion Bododea.

Dumnezeu face să crească în mod deosebit lucrarea în Bucovina. Sandru Trandafir, în cartea „Trezirea spirituală pentecostală din România” relatează că la data de 24 aprilie 1930 ia ființă

filiala Suceava, pentru Bucovina și Moldova de Nord, având conducător pe Cârștian Gavrilă. În anul 1932, acesta organizează o biserică foarte dinamică în localitatea Câmpulung Moldovenesc și devine pastor al acestei biserici. Tot Cârștian Gavrilă organizează și biserica din Bilca. În anul 1935, în urma unor bătăi cumplite administrate de autoritățile vremii, încă un martir se duce din lumea aceasta înaintea Domnului, pentru încununare. Era Cârștian Gavrilă.

Frați deosebiți, care s-au remarcat în lucrarea de început a pentecostalismului în Bucovina au fost: Daniliuc Teodor, Guranda din Dumbrăveni, Răscol Vasile din Pătrăuți și frații Mireuță Procopie și Dumitru din Volovăț. În anul 1929 s-a convertit la credința pentecostală și Bodor Eugen din Burdujeni.

În partea de sud a Moldovei, alături de Borlovan Solomon, Bododea Ioan și Mihai Radu, se convertește la pentecostali un alt pastor baptist, cu numele Gașpar Vasile.

Un lucrător neobosit și folosit de Dumnezeu cu multă putere a fost Buda Dumitru din Pâncota (care din nefericire nu și-a încheiat alergarea cu bine). El lucra și misiona împreună cu pastorul Ilie Comlăușan din localitatea Caporal Alexa, județul Arad.

Fratele Toader Ioan din Sălăjeni a fost neobosit pe valea Crișurilor în jurul anului 1930.

Dacă nu s-a putut obține sub nici o formă recunoașterea Asociației Pentecostale în România de către inițiatorii ei, la data de 22 februarie 1929 s-a trecut la o reorganizare a mișcării sub denumirea „Biserica lui Dumnezeu Apostolică” în a cărei conducere erau: Bradin Gheorghe, Izbașa Alexandru, Mihai Olariu, Ion Bododea și Mihai Radu; sediul asociației era la Brăila.

După mai multe petiții și proteste, Ministerul Cultelor a cerut prefectilor rapoarte privind conduita pentecostalilor. Cele mai multe au fost favorabile, dar pentecostalii tot nu au fost recunoscuți și prigoana a continuat mai departe. (va urma)

Instantaneu de la timpul de rugăciune, la microfon pastorul Marin Sandu

PAVEL RIVIȘ TIPEI

Președintele Cultului Creștin Penticostal

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, și minunile pe care le-a făcut.”
Psalmul 78:3-4

1922 - 2007

85 de ani de la înființarea primei biserici penticostale din România (2)

În numărul trecut al revistei am publicat prima parte a cuvântării pastorului Pavel Riviș Tipei, președintele Cultului, cu prilejul aniversării a 85 de ani de la înființarea primei biserici penticostale din România, acoperind perioada începuturilor din diferite zone ale țării și evoluția bisericii până în jurul anilor '30.

Continuăm publicarea istoriei penticostale din România până la sfârșitul celui de-al doilea Război Mondial.

In București, printre primii mesageri oficiali ai credinței apostolice, a fost Danciu Ioan. În anul 1933, centrul Asociației Religioase Penticostale, condusă de Bradin Gheorghe, l-a trimis pe fratele Danciu în București, în calitate de secretar al Asociației și reprezentant în relațiile cu Ministerul Cultelor.

În acel timp, centrul Asociației era la Lipova, unde se tipărea și revista „Cuvântul Adevărului”. În anul 1936 această revistă nu

s-a mai putut tipări la Lipova și redacția revistei s-a mutat temporar la București. Fratele Danciu Ioan a preluat redactarea acesteia.

În 1936, singura casă de rugăciune existentă în București era pe strada Drumul Sării nr. 45, mai târziu mutându-se în strada B. Manolescu nr.13 (cartierul Banu Manta).

Peste circa 2 ani (1938), Danciu Ioan a deschis o adunare în cartierul Bucureștii Noi, pe strada Jimbolia, la care au participat familia Oprea, fratele Romocea și alți credincioși din cartier precum și câțiva din comuna Crețulești, aflată la circa 15 km de București. Această biserică a funcționat înainte de a se înființa Biserica din strada Mărcuța, păstorită de Vamvu Alexie.

În 1940 a luat ființă, tot pe strada Jimbolia, o casă de rugăciune în locuința fratelui Cojocar Pantelimon, refugiat cu familia din Bucovina. La această biserică a participat și Florea Oprea, astăzi în vârstă de aproape 100 de ani. Biserica s-a mutat apoi în Calea Moșilor nr. 312 unde a funcționat până la demo-

Moment de rugăciune din timpul sărbătorii, special pentru pastori și familiile lor

larea cartierului în vederea sistematizării.

În aceeași perioadă are loc deschiderea unei alte biserici în București, pe Splaiul Independenței, în casa sorei Ionescu, care a funcționat la demisol, având ca denumire „Ucenicii Domnului Isus”. Conducătorul bisericii a fost Jiloveanu Ion. Biserica a fost frecventată de frați ca: Nelu Crăciun, Titi Crăciun, Alexie Vamvu, Oprea Florea și alții, pentru o vreme, între care și Sile Roske, care a înființat acolo primul cor penticostal din București.

În Maramureșul istoric, în zona Vișeu de Sus, pe cursul râului Ruscova există trei mari localități cu locuitori de naționalitate ucraineană, oameni care au avut harul de a putea să-L cunoască pe Dumnezeu. Mișcarea penticostală a pătruns în această zonă în anul 1934, prin Bucurici Toader zis Baia, care, în anul 1928, a emigrat în Argentina și în 29 august 1931 a fost botezat cu Duhul Sfânt în Buenos Aires. În 28 august 1934 s-a întors în România. S-a interesat dacă în localitatea Poienile de Sub Munte există și alți credincioși, în afară de ortodocși. Astfel a aflat că există o grupare de adventiști. Cu el s-a mai întors un frate din comuna Repedea – Bejera Petru, botezat și el.

Într-o zi de sabat a mers la părtășie cu acești frați adventiști. Când i-a venit rândul să se roage, a venit o putere peste el și a început să vorbească în alte limbi și să proorocească. Din cei 60 de membri, un număr de 15 persoane au fost străpunse în inimă și i-au pus întrebarea: „Ce să facem, frate Toader?” El le-a istorisit despre calea Domnului și s-a făcut prima adunare la casa lui Cucicea Gheorghe, zis Betcan, unde au participat mai mulți credincioși.

Dintre aceștia amintim pe: Cucicea Gheorghe, Tudic Dumitru,

Conferință și masă de dragoste la Arad, în 1953

tru, Tofei Alexa, Caniuca Gheorghe, Tataru Mihai, Caniuca Miron, Recală Ilie. Aceștia, împreună cu familiile lor, au înființat prima Biserica Penticostală din localitatea Poienile de Sub Munte, în luna septembrie 1934.

În luna octombrie al aceluiași an s-a făcut primul botez în apă, public, pentru ca în decembrie să fie botezați cu Duhul Sfânt patru frați și cinci surori.

Primul pastor al bisericii a fost fratele Hantig Ioan, iar Cucicea Gheorghe – diacon. De aici, din Poienile de Sub Munte, s-a format apoi biserica din Repedea. Din 1940 s-au adunat împreună cu cei de la Poieni, ca mai apoi să se desprindă. Apoi au început adunări în Pedvesechii, un cătun între Ruscova și Repedea. Printre acești credincioși erau și câțiva din Ruscova. Între ei amintim pe frații: Drozd Gheorghe, Drozd Simion, Drozd Vasile și alții.

În Țara Lăpușului, conform celor mărturisite de Vlașin Ioan și Ungur Andrei din Răzoare, suntem îndreptățiți să afirmăm că în Răzoare, Ciocotiș, Laschia și Cernești se poate vorbi de existența credinței penticostale începând cu anul 1936.

Răzoare. După primul război mondial, încheiat în 1918, unii s-au întors acasă, printre care și Ioan Păscuț, care a primit credin-

ța martorilor lui Iehova. În jurul anilor 1920 a participat la o mare adunare a martorilor, care a avut loc într-o pădure de lângă Copalnic. Cei adunați acolo au fost prinși de o mare furtună în timp ce se predica. Predicatorul a afirmat că furtuna era lucrarea diavolului, ceea ce i-a pus pe gânduri pe ascultători, care s-au îndoit de faptul acesta. În jurul anului 1935 s-a auzit aici de credința penticostală, care era răspândită de misionarii din județul Bistrița-Năsăud. Cu toate că trecuseră câțiva ani de la adunarea din pădure, timp în care fratele Păscuț nu a mai participat decât foarte rar la astfel de întâlniri, din inima lui și a altora nu s-a putut șterge dorința după adevăr și adevărata cale a lui Dumnezeu. Am putea spune că terenul era deja pregătit așa ca era nevoie doar de semănători care să arunce sămânța. Acest lucru s-a și întâmplat, astfel că din 1936 putem vorbi de o biserică penticostală la Răzoare.

Biserica din Ciocotiș a crescut paralel cu cea din Răzoare. Și aici erau credincioși martori ai lui Iehova. Majoritatea acestora au primit cu bucurie vestea bună adusă de misionarii amintiți, renunțând la vechiul crez și alăturându-se credinței penticostale.

Câteva nume ale pionierilor

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

de aici, care au devenit purtători ai mesajului divin - cum ar fi frații Pantea, Barbu Simion și Ioanide -, au făcut să rămână frumoase amintiri pentru contemporani.

Biserica din Cernești. Odată cu Bota Traian, în anul 1938 a primit credința și Blaj Petru care, de fapt, a fost primul care a primit botezul cu Duhul Sfânt. Dragostea dintâi îi făcea pe frați să se adune la rugăciune aproape în fiecare seară. Și aici primii creștini au fost persecutați. Într-unul din numerele ziarului „Tribuna Ardealului”, tipărit la Cluj, se specifica faptul că în locuința lui Bota Traian din Cernești a fost surprins un grup de credincioși care, cu ușile încuiate se rugau, așteptând pogorârea Duhului Sfânt. Pentru aceasta au fost luați de către jandarmii din comună și duși din post în post până la Cluj, unde au fost judecați și condamnați de Tribunalul de război. Bota Traian și soacra lui au fost condamnați la șase luni de închisoare, pentru că erau proprietarii casei în care au fost prinși, iar fratele Blaj Petru la trei luni de închisoare.

Valea Someșului, zona Codrului și Chioarului. Biserica din Sălsig poate fi denumită biserica mamă din această zonă, iar bisericile din Tulghieș și Asuaju de Sus, fiicele ei mai mari. Se poate afirma că pe aceste meleaguri credința este rezultatul lucrării directe a Duhului Sfânt, care a trezit la viață bisericile baptiste și mileniste existente în Sălsig pe atunci.

Iată cum s-au petrecut lucrurile. În anul 1935, în Sălsig era o biserică baptistă care funcționa din anul 1930. Această biserică era frecventată și de părinții fratelui Zah Gheorghe. La 15 august 1935 a venit la Sălsig un frate pe nume Matei, originar din părțile Bucovinei, ulterior stabilit la Șomcuța Mare. În timpul predicii au fost folosite următoarele cu-

vinte, bine întipărite în mintea copilului Zah Gheorghe: „fraților am găsit credința cea adevărată, care se numește Biserica Viului Dumnezeu, botezată cu Duhul Sfânt. În această biserică nu poți intra dacă ai săvârșit păcate, fiindcă Duhul Sfânt te descoperă. Credincioșii acestei biserici au o mare sărbătoare numită Rusaliile. Ei se strâng din mai multe părți, se roagă și primesc botezul cu Duhul Sfânt, însoțit de vorbirea în limbi”.

PRIGOANA SUB REGIMUL ANTONESCIAN

Atitudinea dușmănoasă și prigonirea dusă împotriva credincioșilor penticostali a culminat în intervalul dintre cele două războaie mondiale. Mulți credincioși au fost închiși în temnițe, condamnați la mulți ani de închisoare. Când a început cel de-al doilea război mondial, au fost trimiși în linia întâi pe front și nu s-au mai întors acasă niciodată. Casele de rugăciune au fost vandalizate și distruse.

În tagma prigonitorilor erau judecători, primari, jandarmi și preoți. Chiar și în închisoare, penticostalii erau tratați mai aspru ca ceilalți deținuți. De exemplu, în închisoarea din Sânicolaul Mare, județul Timiș, erau puși în celule pline cu excremente. Cele mai importante ziare de atunci „Dimineața” și „Adevărul” erau scandalizate de persecuția religioasă a penticostalilor, subliniind aici în mod deosebit implicarea clerului ortodox.

Cea mai aspră și neagră perioadă a persecuției a fost în timpul dictaturii mareșalului Ion Antonescu (septembrie 1940 – august 1944).

- La 17 septembrie 1942, Voicu I. Rusin din comuna Lascăr Catargiu a fost condamnat la 25 de ani de închisoare pentru cre-

Mărturisire de credință din 1933

dința penticostală. Închisoarea în care zăcea susnumitul a fost bombardată în ziua de 24 august 1944 și acesta și-a pierdut viața, lovit de schije.

- Michiticiuc Frant și Bosovac Ivan au fost condamnați de Tribunalul Cernăuți la 15 ani de închisoare pentru că au refuzat să renunțe la penticostalism. Soția lui Bosovac Ioan era și ea condamnată pentru același motiv ca și soțul ei.

Au lăsat acasă 5 copii fără nici un sprijin. Au executat doar 2 ani din pedeapsă în închisoarea din Arad.

- Ardelean Ștefan și soția sa, Petra, din comuna Grăniceri, oameni în vârstă de 77 și, respectiv, 74 de ani au fost găsiți la rugăciune cu fiul lor, Ardelean Moise și cu Borca Petru și au fost condamnați la un an și două luni de închisoare.

- Pavel Bochian, președintele de mai târziu al Cultului Penticostal a fost arestat și judecat pentru credință în anul 1938, când primul-ministru al țării era Miron Cristea, patriarhul Bisericii Ortodoxe.

În anul 1938, Szaday Sandor, conducătorul asociației baptiștilor independenți, îi cere lui Gheorghe

Bradin să se unească cu ei pentru a scăpa de persecuții, întrucât asociația lor era recunoscută legal. Szaday Sandor nu a fost sincer, ci, dimpotrivă, a urmărit alte scopuri. Atunci Gheorghe Bradin a luat legătura cu Iacob Iosif, președintele comunității baptiste de la Arad, considerat un bun credincios și om deschis colaborării. Așa s-a ajuns la o înțelegere de unire. Majoritatea penticostalilor nu au fost de acord cu acest act, mai ales că li s-a cerut să semneze niște declarații de renunțare la unele din practicile penticostale, ci, dimpotrivă, au preferat să sufere prigoana oricât de aspră era.

La foarte scurt timp, după ce o fracțiune dintre penticostali au trecut la bapțiști, mareșalul Antonescu, prin decretul 9270 din 28 decembrie 1942 a scos în ilegalitate și asociațiile religioase baptistă, adventistă și a creștinilor după Evanghelie, interzicându-le.

În orașul Danzig, din Polonia, a luat ființa o Școală Biblică. Această școală l-a avut ca profesor pe binecunoscutul teolog Donald Gee din Anglia. Unii emisari ai școlii, vizitând România, au provocat o sciziune în sânul bisericii penticostale din țara noastră. O parte dintre pastori și biserici, în frunte cu Ioan Bododea și Bodor Eugen s-au desprins de restul mișcării, diavolul folosind astfel încă o strategie pentru a frâna amploarea deosebită luată de dezvoltarea bisericii penticostale.

În ciuda divizării, Duhul Sfânt era la lucru și, în jurul anilor 1938, Macarie Ștefan se întoarce la Dumnezeu în ținuturile Olteniei și, după ce ia contact cu frații penticostali, misionază în această zonă predicând cu putere doctrina Botezului cu Duhul Sfânt. Prin el se întoarce la Dumnezeu și Vamvu Alexie din Cleanov, ce avea să dețină slujbe importante în conducerea Cultului Penticostal.

În orașul Brașov se mută, din Ardeal, fratele Opreanu Nicolae, în casa acestuia deschizându-se prima biserică penticostală din zonă, în anul 1940.

Arestările și judecățile credincioșilor de către curțile marțiale s-au ținut lanț. Mulți credincioși au fost închiși, mergându-se până la 25 ani de condamnare, iar unii nu s-au mai întors niciodată acasă. Antonescu pregătise un proiect în vederea deportării penticostalilor în Transnistria (teritoriu între Nistru și Bug).

Din fericire acest plan nu a ajuns să fie pus în aplicare, pentru că a venit ziua de 23 august 1944, când pentru România începe o nouă etapă în toate segmentele vieții ei, inclusiv în cel religios.

(va urma)

Viorel Ciornei și David Ianoș, diaconi, și prezbiterul Bisericii Penticostale „Elim”, din Gura Humorului, au oficiat un botez nou testamental în 7 octombrie 2007.

PAVEL RIVIȘ TIPEI

Președintele Cultului Creștin Penticostal

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui, și minunile pe care le-a făcut.”

Psalmul 78:3-4

Pantelimon Cojocar și Pavel Bochian

1922 - 2007

85 de ani de la înființarea primei biserici penticostale din România (3)

Am publicat până la acest număr începuturile Bisericii Penticostale din România, respectiv, ceea ce poate fi numit „penticostalismul primar” din țara noastră.

Continuăm publicarea cuvântării președintelui Cultului, pastorul Pavel Riviș Tipei, respectiv, ultima parte, care acoperă perioada de după cel de-al doilea război mondial și până în zilele noastre.

ieșirea României din coaliția hitleristă, în anul 1944, a dus la multe schimbări în țara noastră.

Între anii 1944-1947 a existat o mare libertate la noi în țară. În anul 1946 s-a dat o recunoaștere provizorie Asociației Penticostale din România, iar prin decretul 1203/14.11.1950. organizația cuprinzând bisericile penticostale române, este recunoscută ca și Cult religios cu drepturi egale cu celelalte culte.

Pavel Bochian și Alexie Vamvu au făcut foarte multe călătorii în țară, în vederea unirii tuturor bisericilor și a organizării Cultului Penticostal.

În data de 21-22 iulie 1951 a avut loc, la Arad, primul Congres Penticostal. Conducerea a fost formată din:

G h e o r g h e Bradin - *președinte*;

Alexie Vamvu - *vicepreședinte*;

Zamfir Dumitru - *vicepreședinte*;

T r a n d a f i r Sandru - *secretar*

general;

Ardeu Petru - *casier*.

Începând cu luna septembrie 1953, apare din nou organul de presă al Cultului, intitulat „Buletinul Cultului Penticostal”.

În anul 1954, sediul central al Cultului Penticostal se mută în București, pe strada Bradului nr. 38, iar în 1955, în strada Carol Davila nr.81, unde este și astăzi.

În data de 1 – 2 iunie 1956 a avut loc cel de al II-lea Congres al Cultului. Au fost aleși în conducerea Cultului:

Gheorghe Bradin - *președinte*;

Pavel Bochian - *vicepreședinte*;

Pavel Bochian și Petru Ardeu

Petru Tivadar - *vicepreședinte*;
Ioan Manea - *secretar general*;
Ioan Oprea - *casier*.

În mod manipulator și abuziv, la Congresul mai sus amintit autoritățile timpului i-au eliminat pe Alexie Vamvu și Sandru Trandafir.

Imediat după Congres s-a trecut la arondări, multe biserici fiind astfel desființate, unii pastori au fost destituiți și s-a trecut la impunerea unui program unic de desfășurare a serviciilor divine.

În anul 1962, trece din viața aceasta Gheorghe Bradin, iar președinția o preia Pavel Bochian. Datorită acestor noi schimbări și a unor presiuni din afara țării, frații din Consiliul Bisericesc trec la reorganizarea Cultului, înălțându-i pe unii și reabilitându-i pe alții, astfel că noua Conducere a Cultului este formată din:

Pavel Bochian - *președinte*;
Dumitru Matache - *vicepreședinte și casier central*;
Alexie Vamvu - *secretar general*;

Trandafir Sandru - *redactor șef*;

În anul 1976 ia ființă „Seminarul Teologic Penticostal din România”, al cărui director a fost Sandru Trandafir.

Prima participare oficială la o reuniune mondială a fost cea din 1970, a lui Pavel Bochian, la Conferința Mondială Penticostală care s-a ținut, în noiembrie 1970, la Dallas, S.U.A.

Mișcarea penticostală, deși era garantată de lege, avea de suferit; cele aproape 1000 de biserici răspândite în toată țara erau organizate doar în trei filiale: Arad, Oradea și Suceava.

În 14 – 16 iunie 1986 are loc, la București, cel de-al III-lea Congres Penticostal din România.

Conducerea a fost formată din:
Pavel Bochian - *președinte*;
Constantin Leontiu - *vicepreședinte*;

Scrisoare deschisă

Iubiți frați,

Ca unii care ne dorim să păstrăm vie moștenirea penticostalismului românesc în rândul noilor generații de penticostali, ne propunem să adunăm spre păstrare și spre cunoaștere toate mărturiile celor care au trudit din greu pentru propășirea Evangheliei Domnului Isus Hristos. Lupta celor care au pus temelia mișcării penticostale a fost grea. Am auzit de asemenea și de faptele credinței pe care le-a trăit „*norul de martori*”, care a purtat stindardul mișcării penticostale în vremurile vitrege. Astfel, nu dorim să se piardă, ștearsă de negura vremilor ce vor veni, mărturia faptelor înaintașilor noștri, care ne pot fi exemplu, dar și motivație, în trăirea noastră: „*Cine își uită istoria nu știe să-și trăiască prezentul*”.

Pornind de la acest deziderat, ne propunem, bineînțeles cu ajutorul dumneavoastră, să înregistrăm istoria bisericii dumneavoastră (inclusiv a zonei) și să strângem mărturiile slujitorilor în vârstă, care au trudit din greu la începutul dezvoltării credinței penticostale.

În acest sens vă rugăm să scrieți istoricul bisericii pe care o păstoriți și de asemenea să rugați pe frații slujitori în vârstă să-și scrie propria mărturie. Vă rugăm să trimiteți aceste mărturii pe adresa Institutului Teologic Penticostal din București sau prin intermediul studenților noștri din bisericile păstorite de dumneavoastră.

Toate aceste documente istorice, scrise de dumneavoastră, vor sluji la scrierea cu acuratețe a istoriei Bisericii Penticostale din România, pe care ne-o dorim drept mărturie a lucrării Duhului Sfânt în țara noastră. Cu siguranță, vom respecta etica utilizării surselor în redactarea acestei lucrări, recunoscându-vă meritul pentru munca dumneavoastră.

Cu profundă apreciere.

RECTOR ITP BUCUREȘTI,

Pastor Conf. univ. dr. **JOHN TIPEI**

CATEDRA DE TEOLOGIE ȘI ISTORIE
A ITP BUCUREȘTI

Asistent univ. drd. **CIPRIAN BĂLĂBAN**

Lazăr Gog - *vicepreședinte*
(Berar Ioan)

Trandafir Sandru - *secretar general*;

Vamvu Alexie - *casier*;
Cristian Vasile Roske - *redactor șef*.

În ciuda regimului comunist aspru și îngrăditor, cu securitatea în spate, Bisericile au mers înainte, bucurându-se de o morală sănătoasă, deosebită, și promovând principiile sfințirii, așa cum de altfel doctrina o cere.

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

BISERICA PENTICOSTALĂ ROMÂNĂ DUPĂ 1989

Revoluția din 22 decembrie 1989 a adus modificări profunde în țară, dar și în biserici, unele în bine, altele în rău. Au căzut toate îngrădirile, toate barierele și toate restricțiile impuse de regimul totalitar comunist.

Din nefericire, unii au crezut că trebuie democratizată și Biserica, înlăturând foarte multe norme de conduită din viața ei.

S-au autorizat toate grupările penticostale, s-au construit case de rugăciune, s-au achiziționat anumite clădiri pentru a fi transformate, s-au organizat unele evanghelizări în masă, au venit tot felul de evangheliști din afara țării și unii și-au semănat sămânța nu tocmai bună. Autoritatea Cultului Penticostal, trebuie să recunoaștem, a început să slăbească. Alături de Bisericile din Cult încep să se formeze, pe alte schelete, unele biserici paralele (e drept, puține), unele s-au desprins de noi, polarizându-se în jurul unor lideri sau organizații din afara țării.

Astăzi, pe lângă cele 2683 de Biserici din cult mai sunt circa 246 biserici în țară, tot de factură penticostală, dar aparținând altor organizații sau independente.

Lideri din anii '70-'80: T. Sandru, P. Bochian, E. Bulgăr, A. Vamvu

Pe fondul libertății religioase asigurate de democrație, imediat după revoluție apare în țară și mișcarea charismatică.

În 15 mai 1990, a avut loc, la Cluj, Congresul al IV-lea al Cultului Penticostal.

Conducerea a fost formată din:
Emil Bulgăr - *președinte*;

Pavel Riviș-Tipei - *vicepreședinte*;

Mesaroș Marinel - *vicepreședinte*;

Trandafir Sandru - *secretar general*;

Bisericile din țară se împart teritorial, pe filiale, cu cinci centre: Arad, Oradea, Cluj, Brașov și Suceava.

În anul 1992, Seminarul Teologic Penticostal din București este ridicat la rangul de învățământ universitar.

În 4 și 5 noiembrie 1994 are loc cel de al V-lea Congres Penticostal la București. Conducerea aleasă a fost formată din:

Pavel Riviș-Tipei - *președinte*;

Emil Bulgăr - *vicepreședinte*;

Marinel Mesaroș - *vicepreședinte*;

Ioan Gurău - *secretar general*;

Cristian Vasile Roske - *trezorer*.

În luna octombrie 1996 a fost inaugurată în București, pe Bulevardul Uverturii nr. 210-220, prima clădire a Institutului Teologic Penticostal.

Încă din perioada imediată revoluției din 1989, în România ia ființă învățământul primar gimnazial și liceal penticostal.

În luna iunie 1997 a fost înființată, la

Arad, Facultatea de Teologie Penticostală Didactică „Betania”. În țară apar tot felul de fundații și centre sociale patro-nate de către Bisericile Penti-costale Române.

În noiembrie 1998, la Arad, are loc cel de al VI-lea Congres Penticostal, unde a fost aleasă următoarea conducere:

Pavel Riviș-Tipei - *președinte*;

Emil Bulgăr - *vicepreședinte*;

Mircea Demean - *vicepreședinte*;

Marinel Mesaroș - *secretar general*;

Ioan Gurău - *trezorer*.

În ciuda pronosticurilor date de către unii răuvoitori, bisericile penticostale din România rămân în cea mai mare parte unite, iar cu ajutorul Duhului Sfânt numărul credincioșilor crește de la un an la altul.

În octombrie 2002, la Oradea, a avut loc cel de al VII-lea Congres Penticostal, unde a fost aleasă următoarea conducere:

Pavel Riviș-Tipei - *președinte*;

Moise Ardelean - *vicepreședinte*;

Romu Mocan - *vicepreședinte*;

Ioan Gurău - *secretar general*.

Societatea se confruntă cu prăbușiri morale deosebite. În legislația României sunt acceptate: avortul, homosexualitatea, concubinajul legal etc., iar pentru

Teodor Codreanu
(1928 - 2004)

pastorul celei mai mari biserici penticostale din România

Richard și Sabina Wurmbrand, împreună cu Vasile Răscol și Constantin Caraman în depozitul Editurii Stephanus din București (aflat atunci, la începutul anilor '90, în subsolul Casei Poporului - Palatul Parlamentului de azi). Toți patru au fost întemnițați în timpul regimului comunist pentru distribuția clandestină de Biblii.

Biserica de astăzi nu este deloc ușor să țină sus standardul curăției, adevărului și sfințeniei. Păstoria noastră se confruntă în teren cu tot felul de devieri de la linia biblică, dar slavă Domnului că lucrarea Sa merge înainte.

În anul 2006, la 27 octombrie, a avut loc la Timișoara cel de-al VIII-lea Congres Penticostal. Conducerea nou formată se compune din:

Pavel Riviș-Tipei - *președinte*;
Ioan Moldovan - *vicepreședinte*;
Moise Lucaci - *vicepreședinte*;
Romu Mocan - *secretar general*.

Odată cu deschiderea frontierelor țării, avem foarte mulți credincioși plecați la lucru în Diaspora. Este frumos faptul că românul penticostal ori unde

Actualul Comitet Executiv al Cultului Creștin Penticostal

ajunge caută pe Domnul, își face Biserică.

După datele ce le deținem, în afara frontierelor țării noastre avem peste 300 de biserici penticostale române.

Întreținem relații frățești cu toate Bisericile române din afara țării și unele chiar au aderat pe baza unor protocoale la Cultul Creștin Penticostal din România. Avem în cadrul Consiliului Bisericesc un departament de relații externe, prin care păstrăm legătura cu aceste Biserici.

Am avut întotdeauna și avem relații frățești și de prietenie cu marile organizații mondiale penticostale: Church of God, Assemblies of God, Holiness Church.

Ca organizație, suntem parte atât în Conferința Penticostală Europeană, cât și în cea mondială.

În toată istoria noastră am putut observa că lucrarea penticostală nu a fost legată de oameni, ci direct de Dumnezeu, de aceea în încheiere spun împreună cu psalmistul: „Nu nouă Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dăm slavă, pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta” (Psalmul 115:1). Amin!

A fi sau a nu fi

„A fi sau a nu fi?”, celebra dilemă
Ce-l chinuia pe prințul danez
Nu constituie, ea însăși, problemă,
Decât atunci când are ca temă
Viața trăită, legată de crez.

Nu, nu e un scop trăirea în sine,
Ci felul în care alegi să trăiești,
Căci poți să te-appropii de rău sau de bine,
Alegerea-n viață depinde de tine
Dar pentru alegerea făcută plătești.

A fi sau a nu fi cu inima plină
De dragoste sfântă venind din Hristos,
A fi sau a nu fi cu fața senină,
A fi sau a nu fi balsam ce alină,
A fi sau a nu fi pe cale zelos,

A fi sau a nu fi iertat de păcate,
A fi sau a nu fi și tu iertător,
A fi sau a nu fi cu mâini nepătate,
A fi sau a nu fi lumina-n cetate,
Acestea-s probleme fierbinți, care dor.

„A fi sau a nu fi?”, celebra dilemă
Din monologul hamletian
Nu constituie, ea însăși, problemă
Decât raportată la țința supremă:
A fi sau a nu fi în cer cetățean.

SIMION FELIX MARȚIAN